

IX.

- Πάμε ;
 — Στάσου ν' ἀκούσουμε καὶ τοὺς δυὸ μὲ τὴ Λύρα.
 — Πῶ ! πῶ ! τί Πιάνο ξεκουρδισμένο ! τί βιολιά ξεκουρ-
 δισμένα ! . . .
 — Ξαμολαρίσθηκαν κι' αὐτὰ ἀπὸ τὴ ζέστη . . .
 — Μωρὲ δοξαριὰ 'ποῦ σοῦ τραβᾷ ὁ Κλωδῖος ! Μωρὲ τέρ-
 τσαις 'ποῦ σοῦ κάνει ὁ Ἀβραλάμπης. Μοῦ φαίνεται μόνον
 πῶς δὲν νοιώθουν τί παίζουν . . . Stop !
 — Μήγαρ νοιώθει ὁ δάσκαλος τοὺς Κοντονίνης ;
 — Ἔ ! τοῦκ, τοῦκ, τοῦκ, bravo κι' αὐτῶν ! Ἄλλος !

X.

- Μπα ! πότε 'φόρεσε τὴ βελάδα ; τώρα ἦτον ἐδῶ μαζὶ
 μας. ὦ ! ὦ ! φωνὴ μπάσο 'ποῦ σ' τὴν ἔχει ! Ἀπάνω του,
 Καποράλο-Bók ! θὰ σ' ἐπισκιάσῃ σ' τὰ σαλόνια. Τὰ 'μάτια
 σου τέσσερα μὴν πέσης στὴ *Λίμνη* τοῦ Τραϊανοῦ. Τικ, τικ,
 τικ ! εὔγε καὶ τοῦ Μπάσου μας.
 — Οὐφ ! 'βαρέθηκα ! Τελειώνετε !

XI.

- Κουκουρίκου ! Κρά, κρά, κρά ! Σ' τ' ἄρματα ὄλαις αἱ
 μελανόξανθαις, αἱ λιγνοπαχουλοῦλες, αἱ κοντόμακραις, αἱ
 μακροκοντοποδαροῦσαις καὶ μακροκοντομαλοῦσαις. Ἐμπρὸς
 μικρά καὶ μεγάλα χρυσᾶ ! Ἔνα coro ! ἔνα coro ! Avanti
 prima donna assoluta, comprimaria, contralto, sopani,
 mezzo soprani ! Κουκουρίκου ! Κρά ! Κρά Κρά ! Κρά ! A-
 vanti, γενικὲ ἀκομπανιατόρε Μακκρόνη, βρόντα το, Πιάνο
 avanti tutti, μπάμ, μποῦμ, σβράν, σβροῦν, τζάν, τζοῦν,
 βρρρρ,μπρρρ,βζζζ ! Ὁχου κι' ἄμάν ἄμάν, ἦταν Κολοκυθένια !
 — Ζήτω ! εὔγε ! bravo ! τάκα, τάκα, πλά, πλά, τὰμ,
 τὰμ, τὰμ, bravo ! καὶ τοῦ χρόνου !

XII.

Tutti—Finale.

- Ζήτω καὶ τοῦ Διοικητικοῦ συμβουλίου !
 — Ζήτω καὶ τοῦ Ἐφόρου !
 — Ζήτω καὶ τοῦ γραμματέως.
 — Ζήτω καὶ τῶν διδασκάλων !
 — Ζήτω καὶ τῶν βοηθῶν !
 — Ζήτω καὶ τοῦ καυμένου τοῦ θυρωροῦ καὶ τῆς γυναί-
 κας του !
 — Ζήτω καὶ τῶν παιδιῶν του !
 — Ζήτωωωωω !!!

(Ἐξ Ἑφημερίδος.)

Υ. Γ. Ζήτω καὶ τοῦ Ἀἰᾶ ποῦ τὰ 'γράψε στὴν Ἑφη-
 μερίδα, Ζήτω του ! *

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΣ

Ὁ Ραῦμόνδος Λούλλιος, σοφὸς τοῦ ΙΓ'. αἰῶνος, ἔγραψε
 τετρακισχίλιους τόμους διὰ νὰ πείσῃ τοὺς Μωαμεθανοὺς
 ὅτι ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ἡ ἀληθινὴ θρησκεία, δὲν ἔπεισε δὲ
 κανένα.

Ὁ ποιητὴς Ἀντωνιάδης ἔγραψε τετρακοσίας χιλιάδας
 εἰχλῶν διὰ νὰ πείσῃ τοὺς νεωτέρους Ἑλληνας ὅτι εἶναι
 ποιητής.

Εὐτυχέστερος ὅμως τοῦ Ραῦμόνδου κατώρθωσε νὰ πείσῃ
 αὐτὸς ἓνα . . . φαρμακοποιὸν, τὸν κ. Ἀφεντούλην.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΧΕΡΗΝ.

Τώρα ποῦ γράφτηκες καὶ σὺ καυμένη Χρυσοχέρη
 Συνδρομητὴς μου πρόθυμος σὲ κάποια ἀγγελία,
 Τώρα ὁ χάρος ἄπλωσε τὸ ἄπονό του χέρι
 Καὶ σ' ἄρπαξε... καὶ μ' ἄφησε ... εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρύα.
 Ἦξευρα πῶς ὁ θάνατος ἀπλώνει ὅπου δὲν πρέπει,
 Ν' ἀπλώνῃ ὅμως δὲν πιστεύα καὶ στοῦ φτωχοῦ τὴν τσέπη.

Ἄχ ! χάρε ἄρπαζε ἂν θὲς μονάχα τὴν ψυχὴ μας,
 Ὅμως μὴ γίνεσαι ληστής, μὴν κλέφτης τὸν παρὰ μας.
 Εἶναι σκληρὸ πολὺ σκληρὸ, σὰν σθύνῃς τὴ ζωὴ μας,
 Μὰ σὰν μᾶς πέρνῃς τὸν παρὰ...καὶ ζοῦμε...συφορά μας !
 Χάρε, μὴν εἶσαι πλούσιος, ὁμογενὴς μὴν εἶσαι
 Καὶ θὲς νὰ ζοῦμ' ἐμεῖς φτωχοὶ χωρὶς νὰ συγκινῆσαι ;

Ἀ ! Χρυσοχέρη αὐτοῦ ποῦ πᾶς, νὰ μὴ μᾶς λησμονήτῃς
 Ποῦ τόσο σ' ἀγαπήσαμε στὸν κόσμ' αὐτὸ τὸν ψέφτη,
 Καὶ πὲ στὸ θάνατο αὐτοῦ ποῦ θὰ τὸν ἀπαντήσῃς
 Π' ὅταν μᾶς κλέφτῃ τὸν παρὰ καὶ τὴ ζωὴ νὰ κλέφτῃ
 Καὶ μὴ ξεχνᾷς,—ἂν κάποτε τύχῃ νὰ μ' ἀνταμώσῃς
 Πῶς ἂνα φράγκο μοῦ χρωστᾷς καὶ...θαμοῦ τὸ πληρώσῃς—

De Cock.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Φίλος του λέγει εἰς τὸν De Cock ἐν τῷ «Ἀπόλλωνι» :
 — Πάμε νὰ μὲ τρατάρῃς.
 — Ἔχω φτώχϊαν ἑκατομμυριοῦχορ, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ De
 Cock.

Εἰς ὥρολογιοποιὸν τοῦ Μεσολογγίου ἔδωκε τις τὸ ὥρολό-
 γιον του πρὸς διόρθωσιν.

Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ὁ ὥρολογιοποιὸς ἀφοῦ τοῦ ἔδωκε τὸ
 ὥρολόγιον τοῦ δίδει καὶ κάτι ἄλυσιδίτσαις, κάτι τροχοὺς,
 κάτι ἄλλα ψιλὰ πράγματα.

- Τί εἶναι αὐτὰ, τὸν ἐρωτᾷ ἑκπληκτος ὁ πελάτης του ;
 — Περισεύματα τοῦ ῥωλοιοῦ σας ! ! !

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΡΒΕΡΤΟΥ ΣΠΕΝΣΕΡ
ΠΕΡΙ ΑΓΩΓΗΣ

Μετάφρασις Π. Χαλκιοπούλου

N. ΚΑΜΠΑ
ΣΤΙΧΟΙ

Τιμᾶται νέας δραχμῆς.